

Zagreb, 30. lipnja 2026.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Na broj: St-480/2026

i

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Na broj: PŽ-2490/2026

Predlagatelj: **ENERGY DIRECT d.o.o.**, OIB 11307112896, Zagreb, Lastovska ulica 38

Protustranka: **E.ON Plin d.o.o. za opskrbu plinom**, OIB: 14555304503, Zagreb, Capraška ulica 6, zastupano odvjetnicima u odvjetničkom društvu Žurić i Partneri d.o.o., Zagreb, Savska cesta 32

PODNEŠAK PROTUSTRANKE

kojim daje
odgovor na žalbu

e-komunikacijom

1. Protustranka je zaprimila žalbu predlagatelja od 12. svibnja 2026. te ovim putem iznosi odgovor na žalbu. Protustranka s namjerom u ovom podnesku ne koristi naziv vjerovnik i dužnik budući da predlagatelj otvaranja stečaja nema svojstvo stečajnog vjerovnika iz razloga što nema tražbinu prema protustranci, kako je to pravilno utvrđeno prvostupanjskim rješenjem St-480/26-10 od dana 27.04.2026. godine (dalje: **Prvostupanjsko rješenje**).

2. Protustranka predlaže odbiti žalbu predlagatelja, društva Energy Direct d.o.o. budući da je ista u cijelosti neosnovana jer nije ostvaren niti jedan žalbeni razlog na koji se predlagatelj u žalbi poziva, a sve iz sljedećih razloga.

K27838727/1.1/30 Jun 2026

I. Prvostupanjski sud je ispravno ocijenio da predlagatelj nema nikakvu tražbinu prema protustranci

3. Predlagatelj u svojoj žalbi uporno ističe da je prvostupanjski sud tobože pogrešno primijenio odredbu čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona, odnosno da je pogrešno protumačio i primijenio standard postojanja vjerojatnosti tražbine. Predlagatelj potpuno pogrešno tumači navedenu odredbu, a prvostupanjski sud je primijenio odredbu u skladu sa njenim smislom.

4. Svi žalbeni konstrukti predlagatelja upravljani u ovom smjeru su u potpunosti promašeni iz razloga što nije uopće ispunjena pretpostavka iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona jer u predlagatelj nije učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine, budući da je ista predmetom utvrđivanja u sudskom sporu. To je ispravno prepoznao i prvostupanjski, te u točki 6. obrazloženja prvostupanjskog rješenja naveo da: *„Sama činjenica da je pokrenut parnični postupak ne čini tražbinu vjerojatnom niti daje predlagatelju svojstvo vjerovnika u smislu Stečajnog zakona. Budući je tražbina između vjerovnika i dužnika sporna to je istu potrebno utvrditi u parničnom postupku jer je stečajni postupak izvanparnični postupak pa sud u ovom postupku ne može utvrđivati osnovanost tražbine.“*

5. Predlagatelj pokušava izvrnuti smisao ove zakonske odredbe i zakonske pretpostavke opravdavajući to raznim okolnostima iz kojih tobože proizlazi vjerojatnost tražbine, kao na primjer da je protustranka rezervirala određena sredstva za podmirenje obaveza koja mogu proizaći iz spora P-1947/2022 u kojem je predlagatelj u svojstvu tužitelja utužio navodnu tražbinu prema ovdje protustranci, a tamo tuženiku. Ta okolnost nema značaj koji joj predlagatelj pokušava pridati, odnosno da je to indikator postojanja tražbine. Rezerviranja za sudske postupke koja trgovačka društva čine u svojim poslovnim knjigama predstavlja uobičajeno i odgovorno korporativno upravljanje. To pogotovo vrijedi kod društava koje su dio većih multinacionalnih grupacija čije dionice su uvrštene na burze vrijednosnih papira, kao u slučaju protustranke u ovom postupku

6. No neovisno i tome, rezerviranja za sudske sporove imaju podlogu u Zakonu o računovodstvu i primjenjivim standardima financijskog izvještavanja (HSFI 16 za mikro, male i srednje poduzetnike, odnosno MRS 37 za velike poduzetnike i subjekte od javnog interesa), prema kojima je društvo dužno priznati rezerviranje kada iz spora proizlazi sadašnja obveza čiji je nepovoljan ishod vjerojatan, a iznos se može pouzdano procijeniti, pri čemu se procjena u pravilu temelji na odvjetničkoj ocjeni izgleda spora. Za vjerovnike društva to rezerviranje ima dvostruko značenje. Prvo, ono osigurava istinit i fer prikaz financijskog položaja dužnika: latentna obveza iz spora unaprijed se iskazuje u bilanci, čime se umanjuje prikazani kapital i dobit te se vjerovniku otkriva izloženost koja bi mu pri ocjeni boniteta i solventnosti dužnika inače ostala skrivena. Drugo, rezerviranje djeluje štiti imovinu društva — smanjuje dobit raspoloživu za podjelu članovima i tako sprječava da se sredstva koja će vjerojatno biti potrebna za podmirenje obveze iz spora isplate vlasnicima na štetu vjerovnika. U graničnim situacijama isti iznosi izravno utječu i na procjenu prezaduženosti kao stečajnog razloga, jer obveza za koju je formirano rezerviranje ulazi u ukupne obveze koje se uspoređuju s imovinom dužnika.

7. Dakle, iz činjenice što je protustranka rezervirala određeni iznos za podmirenje obaveza iz tog spora ne predstavlja indicaciju postojanja vjerojatnosti tražbine kako to predlagatelj pogrešno pokušava prikazati, već upravo suprotno, predstavlja spremnost protustranke da u slučaju gubitka sudskog spora podmiri svoje obaveze, te za to osigurava sredstva. **To ne znači da protustranka „priznaje“ postojanje tražbine, kako to nepravilno tumači i prezentira predlagatelj. Protustranka u parničnom postupku osporava i osnovu i visinu tražbine.**

8. Iz ovog argumenta jasno slijedi zaključak o neosnovanosti žalbenog navoda da je prvostupanjski sud tobože pogrešio pri utvrđivanju postojana stečajnog razloga. Naime, ako protustranka rezervira iznos za podmirenje eventualnih obaveza koje mogu nastati iz sudskog spora, to znači da protustranka uredno vodi poslovanje i uzima činjenicu spora u obzir. **To ne znači da protustranka „priznaje“ postojanje tražbine, kako to nepravilno tumači i prezentira predlagatelj. Protustranka u parničnom postupku osporava i osnovu i visinu tražbine.**

9. Nadalje, predlagatelj svoju tražbinu tobože „čini vjerojatnom“ tako da se poziva na privatno vještačenja izrađena po nalogu i temeljem zadatka kojeg je vještacima zadao predlagatelj, i koja nisu prošla nikakvu kontrolu od strane suda u parničnom postupku P-1947/2022, niti se o zadatku i predmetu tog vještačenja protustranka mogla očitovati. Dakle, drugim riječima, predlagatelj postojanje svoje tražbine dokazuje naručenom ispravom, a sam zadatak vještaka se temelji na pretpostavkama u razini „što bi bilo kad bi bilo“. Uostalom, to je predmet parničnog postupka P-1947/2022, a ne ovog stečajnog postupka. **Činjenica da su vještaci upitno relevantnih kvalifikacija i stručnosti izvještačili tobožnju „tražbinu“ protustranke, samo po sebi nemože dovesti do zaključka o postojanju tražbine, kako to pogrešno tvrdi predlagatelj.** Protustranka, kao tuženik u parničnom postupku osporava i osnovu i visinu tražbine, a u sklopu toga i izrađeno vještačenje kao nepouzđano, pristrano, špekulativno i uopće neprikladno da bi se na njemu zasnivala bilo kakva sudska odluka o osnovi ili visini tužbenog zahtjeva.

10. Samo na ova dva primjera vidljiva je apsurdnost predlagateljevih žalbenih razloga, ali i apsurdnost, ako ne i malicioznost, predlagateljeva prijedloga otvaranje stečajnog postupka nad protustrankom bez da predlagatelj ima utvrđenu tražbinu.

11. Kada bi se o ovom pitanju zauzelo bilo kakvo drugo pravno stajalište, to bi otvorilo put tome da bilo tko može tužiti bilo koje trgovačko društvo zbog bilo koje tražbine, i onda temeljem tako pokrenutog parničnog postupka to isto trgovačko društvo baciti u stečaj. Već na prvi pogled je vidljivo da je takvo tumačenje, koje propagira predlagatelj, protivno smislu i svrsi stečajnog postupka, ali i protivno općem načelu zabrane zlouporabe prave i načelu zabrane procesnih dispozicija koje su u suprotnosti prisilnim propisima i pravilima javnog morala.

12. Sudska praksa na koju se predlagatelj poziva, a koja potvrđuje uporabu privatno izrađenih vještava u sudskim postupcima nije relevantna niti primjenjiva u ovom konkretnom slučaju jer se ovdje ne radi o tome može li se vještačenje koristiti ili ne, **već o tome da vještačenje ne potvrđuje pravnu osnovu potraživanja kako to tužitelj pogrešno smatra.** Pravnu osnovu, odnosno uopće postojanje tražbine utvrđuje sud u okviru parničnog postupka, a ne vještak po narudžbi tužitelja. Pored toga i sama visina navodnog „potraživanja“ je sporna

zbog nepravilne metode vještačenja koja se temelji na pretpostavkama koje je postavio predlagatelj, a ne objektivnim i provjerljivim činjenicama.

13. S druge strane, iz sudske prakse Visokog trgovačkog suda RH može se vidjeti na koji način se tumači ispunjenje pretpostavke iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona, odnosno kavka mora biti kvaliteta tražbine da bi se ispunio pravni standard „učiniti vjerojatnim“.

14. Tako u obrazloženju odluke PŽ-7344/09 od 8. prosinca 2009. godine Visoki trgovački sud navodi navodi:

„Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi nesporno da je predlagatelj učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine prema dužniku što proizlazi iz, uz prijedlog priloženog, rješenja o ovrsi javnog bilježnika (list 8. do 10. spisa).“

Prilog: Odluka Visokog trgovačkog suda PŽ-7344/09 od 8. prosinca 2009. godine

15. Vidljivo je dakle da se u sudskoj praksi tumači da je vjerovnik učinio tražbinu vjerojatnom kada je u posjedu ovršne isprave. U ovom konkretnom slučaju predlagatelj nema ovršnu ispravu protiv protustranke, već tek vodi postupak o osnovi i visini svog potraživanja.

16. Odluka VTS-a PŽ-1394/99 od 3. travnja 1999. kao standard vjerojatnosti tražbine uzima postojanje računa temeljem kojeg vjerovnik ima potraživanje prema dužniku:

*„Stečajni vjerovnik - predlagatelj uz prijedlog za otvaranje stečajnog postupka **priložio je račune na kojima temelji svoje potraživanje prema stečajnom dužniku, a nakon poziva suda da dostavi dokumentaciju u izvorniku ili u ovjerenoj kopiji, dostavio je preslike računa (...)**“*

Prilog: Odluka Visokog trgovačkog suda PŽ-1394/99 od 3. travnja 1999

17. Dakle, prema dostupnoj sudskoj praksi evidentno je da Visoki trgovački sud tumači standard vjerojatnosti postojanja tražbine u slučaju postojanja ovršne isprave ili pak računa za obavljene usluge ili isporučenu robu, a ne za “tražbine” koje su utužene i o kojima se vodi sudski spor.

II. Budući da predlagatelj nije učinio vjerojatnim svoju tražbinu, sud nije bio niti dužan utvrđivati postojanje stečajnog razloga

18. Pretpostavke iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona trebaju biti ispunjene kumulativno. Budući da je prvostupanjski sud ispravno utvrdio da nije ispunjena niti prva pretpostavka – odnosno da predlagatelj nije niti učinio vjerojatnim svoju tražbinu, jer je ona predmet parničnog postupka u kojem još nije donesena pravomoćna presuda, sud nije bio niti dužan utvrđivati drugu pretpostavku – postojanje stečajnog razloga – nesposobnost za plaćanje i prezaduženost.

19. Da je tome tako, potvrđuje i naprijed spomenuta sudska praksa VTS-a u odluci PŽ-7344/09 od 8. prosinca 2009. godine:

„Odredbom članka 39. st. 2. SZ-a propisano je da je vjerovnik ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka ako učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine i kojega od stečajnih razloga, koje pretpostavke se trebaju ispuniti kumulativno.“

20. Stoga su svi žalbeni razlozi usmjereni u tom pravcu irelevantni i nevažni za odluku o žalbi.

21. Neovisno o tome, protustranka ponavlja navode iznesene u podnesku od 20. travnja 2026. u prvostupanjskom postupku, te ističe da u odnosu na protustranku nije ostvaren niti jedan stečajni razlog.

22. Naime, prema odredbama Stečajnog zakona prezaduženost postoji samo ako je vrijednost imovine dužnika manja od iznosa njegovih obveza, odnosno kada je kapital društva negativan. Suprotno tome, iz godišnjih financijskih izvještaja dužnika za 2024. godinu nedvojbeno proizlazi da protustranka nije prezadužena.

23. Iz izvještaja o financijskom položaju i izvještaja o promjenama kapitala razvidno je da Protustranka na dan 31. prosinca 2024. iskazuje pozitivan kapital u iznosu od 14.444.000,00 EUR, što jasno potvrđuje da vrijednost imovine premašuje njegove obveze. Već sama ta činjenica isključuje postojanje prezaduženosti kao stečajnog razloga.

24. Nadalje, iz izvještaja o sveobuhvatnoj dobiti proizlazi da je Protustranka u 2024. godini ostvarila dobit nakon oporezivanja u iznosu od 5.842.000,00 EUR, što ukazuje na uredno i profitabilno poslovanje. Protustranka, dakle, kontinuirano generira pozitivne poslovne rezultate, što je nespojivo s tvrdnjom o navodnoj prezaduženosti.

25. Protustranka i u 2025. godini posluje se dobiti – iako godišnja financijska izvješća još nisu u potpunosti finalizirana budući da je rok za predaju istih 30. travnja 2026., Protustranka dostavlja izvod iz službenog obrasca GFI, a u kojem se vidi iznos dobiti za 2025. godine (kolona „Dobit razdoblja“). Dakle, protustranka i dalje posluje s dobiti i u 2025. godini.

26. Dodatno, iz izvještaja o novčanim tokovima proizlazi da Protustranka ostvaruje pozitivne novčane tokove iz redovnog poslovanja te raspolaže novčanim sredstvima na kraju izvještajnog razdoblja, što potvrđuje financijsku stabilnost i sposobnost urednog podmirivanja obveza.

27. Valja istaknuti i da neovisni revizor u svom izvješću nije izrazio nikakve rezerve koje bi upućivale na ugroženost načela vremenske neograničenosti poslovanja, niti na postojanje okolnosti koje bi ukazivale na financijsku nestabilnost Protustranka.

28. Iz svega navedenog proizlazi da Protustranka uredno izvršava svoje obveze prema vjerovnicima, da nije prezadužena niti joj prijeti prezaduženost. Dakle, ne postoji tražbina

Predlagatelja, a ne postoji niti stečajni razlog prezaduženosti Protustranke, a niti je Predlagatelj učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine i stečajnog razloga.

III. Zaključno

29. Protustranka ističe kako su sva upiranja predlagatelj u navodne povrede postupka, kao što su odbijanje provođenja vještačenja, povrede prava na obrazloženu odluku i pristup sudu, neocjenjivanju dokaza, računovodstveno priznanje obveze kao i svi ostali navodi u potpunosti irelevantni za odluku u ovoj stvari. Predlagatelj prije svega treba dokazati svoju tražbinu u okviru parničnog postupka kojeg je već pokrenuo, a ne iskorištavati pravila stečajnog postupka kako bi i tu vodio svojevrstu „parnicu“.

30. Predlagatelj ospežnosti svojih zahtjeva pokušava uvjeriti drugostupanjski sud u navodnu nepravilnost Prvostupanjskog rješenja, no suština je svodi na točku 6. obrazloženja Prvostupanjskog rješenja – predlagatelj nije učinio vjerojatnim svoju tražbinu jer je ista predmetom parničnog postupka i još ne postoji. Svi drugi žalbeni navodi suvišni su i službi skretanja pozornosti s jedine relevantne činjenice, a to je da predlagatelj nema tražbinu prema protustranci, zbog čega nema ni aktivnu legitimaciju.

31. S time u vezi, protustranka ne može ne primjetiti da, obzirom na opsežnost žalbe na čak 29 stranica, te korištene rečenične konstrukcije, formatiranje dokumenta, dominantno korištenje natuknica, je očito da je predlagatelj u velikoj mjeri koristio alate tzv. umjetne inteligencije za sastav žalbe. To je još jedan dodatan razlog zbog kojeg sud ove žalbene razloge treba ocijeniti i kroz tu prizmu, nakon čega će biti jasno da se radi o nepotrebnoj količini teksta koja ničime ne supstancira postojanje žalbenih razloga. To samo potvrđuje da je jedina funkcija količine teksta u žalbi skretanje pozornosti s činjenice da predlagatelj u trenutku otvaranja stečaja nema nikakvu tražbinu prema protustranci.

32. Slijedom svega navedenog, Protustranka predlaže sudu temeljem odbiti žalbu predlagatelja te naložiti predlagatelju da naknadi protustranci trošak sastava ovog odgovora na žalbu.

E.ON Plin d.o.o.,
zastupano po:

Troškovi Protustranke prema Tbr. 10. st. 6.

Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika

Podnesak 4.000,00 EUR

+ PDV 25% 1.000,00 EUR

UKUPNO 5.000,00 EUR

Uvećano za zakonske zatezne kamate od dana donošenja odluke pa do isplate

Uvećano za pristojbe po odmjeri suda